

Arrest

nr. 99 546 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad, de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. In de zomer van 2011 zou u N., een meisje uit uw wijk, hebben leren kennen. Toen u op 29 februari 2012 met haar had afgesproken, zouden jullie haar broer S. zijn tegengekomen. Hij zou een hoge functie uitoefenen binnen het Mehdileger (JAM) in jullie wijk en het niet hebben geaccepteerd dat zijn zus met een onbekende man op straat liep. Daarom zou hij u hebben bedreigd en zou er een ruzie tussen jullie beiden zijn ontstaan. Uw ouders zouden achteraf het probleem hebben willen oplossen met de ouders van S. en N., maar zij zouden jullie niet hebben willen ontvangen. U zou sinds dit incident uw relatie met Noor hebben verbroken en vaker thuis zijn gebleven. Vanaf 8 maart 2012 zouden er lijsten op straat zijn verdeeld met daarop de namen van jonge mannen, die werden gezocht omwille van het feit dat zij de emo subcultuur zouden aanhangen. Ook u zou zichzelf als een emo beschouwen en uw vader zou op diezelfde dag op straat 2 lijsten hebben gevonden waarop ook uw

naam zou hebben gestaan. Het JAM zou immers aan al hun lokale afdelingen de opdracht hebben gegeven de namen van de emo's uit hun buurt bekend te maken. Na 8 maart 2012 besloot u thuis te blijven. Uw ouders zouden hebben willen nagaan waarom uw naam ook op deze lijsten was verschenen en uw vader zou daarom naar het kantoor van het JAM zijn gegaan, maar daar zijn weggestuurd. Daarna zou hij samen met uw moeder naar het kantoor van Asa'ib Ahl al-Haqq zijn geweest, maar ook daar zouden ze hem hebben weggestuurd omwille van het feit dat hij de vader van een emo zou zijn. Achteraf zou uw vader echter via via te weten zijn gekomen dat uw naam op de lijsten werd geplaatst door het toedoen van S.. Hij zou hebben verklaard dat u een homoseksuele relatie had met uw vriend A. en dat u qua uiterlijk (kledij en kapsel) duidelijk niet binnen de Iraakse samenleving paste. Na 13 maart 2012 zouden de militie van het JAM en Asa'ib Ahl al-Haqq begonnen zijn met het liquideren van emo's. U zou sinds 14 maart 2012 bij een vriend in Al Karada zijn gaan logeren en daar zijn gebleven tot uw ouders uw vertrek uit Irak hadden geregeld. Het JAM zou ook twee keer bij u thuis zijn binnengevallen op zoek naar u. U zou eind maart 2012 vanuit Bagdad zijn vertrokken. U diende uw asielaanvraag in op 17 april 2012.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een fax van uw identiteitskaart, van uw nationaliteitsbewijs, van uw uittreksel uit het geboorteregister en van uw algemeen registratiebewijs. Verder legt u ook een kopie neer van een dreigbrief, 2 kopies van lijsten met daarop o.a. uw naam, en kopies van de foto's van slachtoffers van de liquidatiecampagne in Irak gericht tegen emo's."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker stelt ter zitting dat, aangezien de verwerende partij geen nota heeft ingediend, zij wordt geacht in te stemmen met de vordering. Bovendien worden op deze wijze zijn rechten van verdediging geschonden, zo betoogt hij.

2.2. Verzoeker alludeert op de sanctie die voorzien in artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt echter dat de verwerende partij slechts wordt geacht in te stemmen met de vordering indien zij niet ter terechtzitting verschijnt of vertegenwoordigd wordt. Aangezien de verwerende partij *in casu* ter terechtzitting is vertegenwoordigd wordt, en aan het niet neergelegd zijn van een nota geen enkele door een reglementaire bepaling vastgestelde sanctie wordt verbonden, kan verzoeker niet worden gevolgd. In de mate dat hij nog opwerpt dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden omdat hij niet weet tegen wat hij zich nu moet verdedigen, wordt vastgesteld dat de verwerende partij ter zitting slechts stelt te volharden in de motieven van de bestreden beslissing en te verwijzen naar de stukken van het dossier. Tegen deze motieven heeft verzoeker zich middels zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift daadwerkelijk kunnen verdedigen, en daarbij kon hij desgewenst inzage nemen in het dossier. Van een schending van zijn rechten van verdediging is dan ook geen sprake.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM *juncto* de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2007.

3.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele

motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Er dient vooreerst te worden bemerkt dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw bewering lid te zijn van de emo subcultuur (gehoorverslag CGVS, p. 16).

In deze zin bent u er bijvoorbeeld niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat u daadwerkelijk betrokken was in het emo milieu in Bagdad. Zo is het erg bevreemdend dat u beweert dat u om de 2 à 3 dagen met ander emo's samenkwam in een café in de Palestijnstraat om daar te praten met elkaar, maar dat u tegelijkertijd beweert deze vrienden slechts oppervlakkig te kennen en zelfs niet in staat bent hun volledige namen te geven (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verder is het in dit opzicht ook opmerkelijk dat de namen van deze vrienden niet op de lijst(en) zouden staan waarop ook uw naam stond, hoewel zij ook uit uw wijk afkomstig waren en dat deze lijsten per wijk zouden zijn opgesteld (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 17). Ook wanneer u gevraagd wordt wie u dan wel kent van de emo's die op dezelfde lijst als u staan, blijkt u enkel uw vriend A.D. te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Aangezien de emocultuur heel klein is in Irak en u beweert dat het samenkomen voor emo's heel belangrijk is (gehoorverslag CGVS, p. 18), kan er worden verondersteld dat u beter op de hoogte zou zijn van wie de andere emo's in uw wijk waren.

Verder beweert u dat het uiterlijke (kledij en kapsel) en muziek heel belangrijk en typerend zijn voor emo's (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 18). In deze zin is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u beweert ook dergelijke typerende kledij te dragen en dat u deze o.a. kocht bij een verkoper in Al Karada, maar niet weet hoe deze persoon heet, noch weet hoe zijn winkel noemt (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit is te meer bevreemdend gezien u zelf verklaart dat er niet veel (u hebt het over 2) winkels

waren in uw buurt waar dergelijke kledij werd verkocht (gehoorverslag CGVS, p. 19). Daarnaast beweert u ook veel aandacht te schenken aan uw kapsel, maar uw lange haren te hebben geknipt nadat de geweldincidenten tegen de emo's plaatsvonden (gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer u wordt gevraagd naar foto's van u (of van uw vrienden) waar u te zien was met een dergelijk kapsel, verklaart u contact te zullen opnemen met uw familie om zo oude foto's te bemachtigen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Deze foto's werden echter nooit bezorgd aan het Commissariaat-generaal. Ten slotte beweert u ook te houden van emo muziek. Wanneer u echter wordt gevraagd naar namen van muziekgroepen die dergelijke muziek maken, kunt u op deze vraag geen antwoord bieden (gehoorverslag CGVS, p. 20). U weet enkel te zeggen dat de muzikanten van dergelijke groepen lange haren hebben en instrumenten bespelen waarvan u de namen niet kent (gehoorverslag CGVS, p. 21). Dat u hier niks van kent, is te meer opmerkelijk gezien uw verklaring dat dergelijke muziek gemakkelijk te verkrijgen is in Irak (gehoorverslag CGVS, p. 21).

Daarnaast is uw kennis over de opleving van het geweld tegen emo's in Irak, die zich voordeed in het voorjaar van 2012, op verschillende punten ontoereikend. Zo beweert u dat de liquidatie van de emo jongeren pas begon na 13 maart 2012, omdat de milities pas na deze datum de opdracht daartoe hadden gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 11). In dit verband verwijst u ook naar de foto's die u neerlegt van vermoorde emo's en waarvan u beweert dat zij na deze datum werden vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uit informatie die werd toegevoegd aan uw dossier blijkt echter dat de intimidatie- en liquidatiecampagnes al begin februari waren begonnen en dat de personen van wie u de foto's neerlegt reeds voor deze datum werden gedood. Ook uw bewering dat op 13 maart 2012 ongeveer 45 emo's werden vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 15), kan door geen enkel bron worden gestaafd. Dat uw kennis hieromtrent niet vollediger is, is te meer bevreemdend gezien u verklaart dat u tijdens uw verblijf in Irak steeds op de hoogte bleef van het nieuws (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit externe informatie blijkt immers dat het nieuws over het geweld tegen en de intimidatie van emo's voor 8 maart 2012 al heel uitgebreid in de media was verschenen. Verder is het ook opvallend dat u, behalve uw vriend A. geen enkele naam kan noemen van andere mensen die u kent en die ook het slachtoffer zijn geworden van de liquidatiecampagne (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dat u er verder ook niet van op de hoogte bent of het geweld tegen emo's ondertussen al dan niet weer is afgenomen in Irak is erg opmerkelijk (gehoorverslag CGVS, p. 23). Er kan immers worden aangenomen dat u, als emo, de situatie toch nog een beetje zou opvolgen, zeker gezien u beweert nog 2 keer per week met uw familie in Bagdad contact te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat aan uw bewering emo te zijn en aan de daaruit voortvloeiende problemen ernstig kan worden getwijfeld. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

Gezien bovenstaande kan ook uw bewering problemen te hebben gekend met S., de broer van uw ex-vriendin, omwille van het feit dat u een emo zou zijn niet meer als geloofwaardig worden geacht. Indien u alsnog problemen zou hebben gehad met S., omdat hij niet wou dat zijn zus met een vreemde man op straat liep (gehoorverslag CGVS, p. 24), dan dient in dit licht te worden bemerkt dat dit louter een interpersoonlijk probleem is dat buiten het toepassingsgebied valt van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en het uittreksel ter staving van uw registratie en geboorteakte bevatten geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld. Wat betreft de dreigbrief en de twee lijsten met o.a. uw naam op, dient te worden bemerkt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat dit de originele documenten zijn die uw vader op straat heeft gevonden (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 13). De documenten zijn immers in een perfecte staat waardoor het meer waarschijnlijk lijkt dat deze zijn afgeprint, gezien uit externe informatie blijkt dat de verspreide flyers ook gescand zijn en online zijn gepost. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, blijft u echter beweren dat de documenten zo op straat werden gevonden (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook wat betreft de foto's van de emo slachtoffers die u neerlegt, dient te worden bemerkt dat deze wijdverspreid terug te vinden zijn op het internet en dus geen bewijswaarde hebben. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de

Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.6. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor en betoogt dat de emo-cultuur wordt gedragen door verschillende soorten leden: een kern van homoseksuelen en zij die zich via kapsel, kledij en muziekvoorkeur bij die groep van 'moderners' in tegenstelling tot de extreem islamitische stijl, aansluiten zonder zelf homoseksueel te zijn. Hij behoort tot die laatste groep en heeft de cultuur leren kennen via zijn homoseksuele vriend A.D. die op de doodslijst voorkwam. Omdat verzoeker zelf geen homoseksueel is kent hij de andere leden niet zo goed. Door zijn omgang en vriendschap met A.D. en zijn voorkomen wordt hij gemakkelijker met de emo's geassocieerd en als lid beschouwd. Dit is de verklaring waarom S., de extreem-radical broer van zijn vriendin en hooggeplaatst in het Mehdi-leger, hem gemakkelijk heeft kunnen laten opnemen op de doodslijsten van emo's die het slachtoffer werden van de milities van JAM en Asa'ib Ahl al-Haqq. Bij de beoordeling of de vrees van verzoeker gegrond is, doet het niet ter zake of hij in werkelijkheid de sociale kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven, zoals gesteld in artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet. Dit is *in casu* het geval. Verzoekers naam komt voor op doodslijsten waarvan de verwerende partij uit externe informatie vaststelt dat deze op het internet voorkomen en daardoor is de hypothese van artikel 48/3, § 5, van toepassing. De ernstige vraagtekens die de verwerende partij opwerpt over het lidmaatschap verzoeker zijn daarmee dus naast de kwestie.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker herhaaldelijk verklaarde dat hij zichzelf beschouwde als emo. Zijn uiteenzetting over het feit dat hem deze kenmerken slechts zouden worden toegeschreven is in die optiek dan ook niet dienstig om de bevindingen van de verwerende partij te ondermijnen. Aangezien verzoeker verder zelf verklaarde dat de meeste van zijn vrienden "*een beetje zoals mij*" waren, en hij met ander emo's afsprak in een café waar ze elkaar om de 2 of 3 dagen ontmoetten, is het verre van geloofwaardig dat hij deze vrienden, met wie hij dus regelmatig contact had, niet met hun volledige naam kent en dat hij behalve zijn goede vriend A.D. geen namen herkende die voorkwamen op de doodslijsten van emo's, hoewel die nochtans per wijk zouden worden opgemaakt. Gezien de kleine subcultuur waartoe verzoeker zelf verklaarde te horen, en gezien de onderlinge verbondenheid die het deel uitmaken ervan onmiskenbaar met zich meebrengt, is dit volstrekt ongeloofwaardig. Verzoeker tracht zijn onwetendheid te verklaren door te stellen dat er twee soorten leden zijn, met name de homoseksuelen en de "moderners", dat hij zichzelf tot de laatste groep rekent en dat hij met de cultuur in contact is gekomen via zijn homoseksuele vriend A.D., maar dat hij zelf geen homoseksueel is en daardoor de andere leden niet zo goed kent. Verzoeker overtuigt echter geenszins: toen hem uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of zijn vriend A. homo is, antwoordde hij: "*Nee, zoals mij, emo*", zodat zijn vergoelijking niet te rijmen valt met zijn eerdere verklaringen, meer nog, verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan, en alleszins het door hem geëtalende gebrek aan kennis over de mensen die samen met hem deel uitmaakten van zijn subcultuur niet kan verklaren. In deze context dient er overigens nog op te worden gewezen dat verzoeker, behalve die van zijn vriend A., geen enkele naam kan noemen van andere mensen die hij kent en die het slachtoffer werden van de liquidatiecampagne tegen de emo's.

3.8. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoekers onwetendheid zich verder uitstrekt tot de namen van de weinige winkels die emo-kledij –die hij zelf dus droeg- verkochten, en de namen van de muziekgroepen waarnaar binnen de emo-subcultuur wordt geluisterd. Aangezien zowel uit verzoekers eigen verklaringen als uit de stukken die gevoegd zijn bij het administratief dossier blijkt dat kledij, muziek en kapsel zeer belangrijk zijn voor emo's en hun cultuur typeert, is ook dit vastgestelde gebrek aan kennis van aard om verder afbreuk te doen aan verzoekers asielrelaas. Daarbij komt nog dat verzoeker door de verwerende partij werd uitgenodigd om foto's neer te leggen van zichzelf met de lange haren die hij beweerde ooit te hebben gehad, doch daaraan geen gevolg verleende.

3.9. Verder bleek ook verzoekers kennis over de ervaring van het geweld tegen emo's in Irak ontoereikend te zijn, en stroken de verklaringen die hij daarover aflegde op belangrijke punten niet met de informatie uit het administratief dossier, zoals dat in de bestreden beslissing werd uiteengezet. Dit is, gezien het feit dat verzoeker verklaarde in Irak steeds op de hoogte te blijven van het nieuws en in de Iraakse media uitgebreid werd bericht over het geweld en de intimidaties van emo's, vooraleer hij zijn land verliet.

3.10. Ten slotte blijkt ook dat verzoeker er niet van op de hoogte is hoe de situatie van de Iraakse emigranten is geëvolueerd, terwijl informatie dienaangaande hem zou toelaten de evolutie van zijn persoonlijke problemen zo accuraat mogelijk in te schatten. Zeker gezien hij nog tot twee keer per week contact stelt te hebben met zijn familie in Bagdad, zodat niets anders kan dan worden vastgesteld dat verzoekers houding getuigt van een desinteresse die van aard is de door hem geschetste problemen dermate te relativiseren dat ze als ongeloofwaardig moeten worden beschouwd.

3.11. Aangezien -het weze herhaald- verzoeker zelf verklaarde en toelichtte tot de emocultuur te behoren, en gezien zijn onaannemelijk gebrek aan informatie zoals hierboven vastgesteld, kan bezwaarlijk worden volgehouden, zoals verzoeker dat doet, dat de ernstige vraagtekens die de verwerende partij opwerpt over dit lidmaatschap, naast de kwestie zijn. Integendeel, de Raad is van oordeel dat de verwerende partij, op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, genoegzaam tot de bevinding kon komen dat verzoekers relaas, met name de problemen die hij zou hebben gekend omwille van zijn voorkomen en zijn behoren tot de emocultuur, specifiek met de broer van zijn vriendin die niet met dergelijke mensen wenste geassocieerd te worden en verzoekers naam op de doodlijsten zou hebben geplaatst, volstrekt ongeloofwaardig is. Verzoeker verwijst naar het feit dat zijn naam voorkomt op een doodslijst, maar gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing dienaangaande wordt gesteld dat zijn verklaringen omtrent de manier waarop zijn familie in het bezit is gekomen van deze lijsten en de dreigbrief niet strookt met de staat waarin de documenten worden voorgelegd. Aangezien aan documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige verklaring, kan aan deze lijsten geen bewijskracht worden toegekend. De overweging in de bestreden beslissing dat dergelijke lijsten ook circuleren op het internet en het waarschijnlijk lijkt dat ze daarvan zijn afgeprint is in die zin overtuigend, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

3.12. Uit hetgeen voorafgaat, en gelet op het feit dat verzoeker de beoordeling van de overige door hem bijgebrachte stukken door de verwerende partij ongemoeid laat, blijkt dat geen argumenten, gegevens of tastbare stukken worden aangebracht die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen. De verdere verwijzing naar de verschillende elementen van de vluchtelingendefinitie en de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig, nu een ongeloofwaardig relaas het niet verdient daaraan te worden getoetst.

3.13. In de mate dat verzoeker nog stelt dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst hij zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, met een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de corresponderende artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten, dient erop te worden gewezen dat deze bepalingen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.14. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar de elementen van haar asielaanvraag, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en voert evenmin elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er, in weerwil van wat de verwerende partij daarover overweegt in de bestreden beslissing, in Bagdad een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

3.15. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is dus evenmin aangetoond.

3.16. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS